

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. A. F., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen **ZZC**),
*zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská
4, 190 00 Praha 9,*

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání, eskort,
se sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 19.4.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 č. j. KRPK-
14493-46/ČJ-2020-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 19.4.2020** soudu doručenu prostřednictvím žalovaného dne 4.5.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020 č.j. KRPK-14493-46/ČJ-2020-190022, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání jeho zajištění v ZZC o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené předcházejícím rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), za účelem předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Dublinké nařízení**).
2. **V podané žalobě** zprvu žalobce obecně namítl jím shledaná porušení, kterých se měl žalovaný dopustit ve vztahu k jednotlivě uvedeným ustanovení zákonů: § 129 odst. 7 a § 123b zákona o pobytu cizinců, § 3, §50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a čl. 28 Dublinkého nařízení. Uvedená ustanovení následně v žalobě rozvedl a konkretizoval.

Žalobce zejména namítal nesprávný postup žalovaného ve věci, když nezkoumal existenci překážek bránících realizaci předání, tedy je-li realizace předání dle Dublinkého nařízení alespoň potencionálně možná, a tím i odůvodňující jeho zajištění. Žalovaný však této povinnosti nedostál, ačkoliv to byl právě on, kdo je povinen v řízení o prodloužení zajištění zjistit skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odůvodnění prodloužení zajištění opřel žalovaný zejména o oznámení o průběhu řízení dle Dublinkého nařízení ze dne 26.3.2020 č. j. OAM-162/DS-PR-2020.

Také namítal, že napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z něj není seznatelné, na základě jakých informací dospěl žalovaný k potřebě prodloužit zajištění žalobce o dalších 30 dnů. Z rozhodnutí pouze plyne, že tak učinil na základě „svých zkušeností o na základě oznámení ministerstva o průběhu řízení“. Takové odůvodnění nepovažuje žalobce za dostatečné k odůvodnění potřeby pokračujícího omezení osobní svobody. Navíc žalovaný pouze odhadl dobu potřebnou k úspěšnému přemístění do Rumunska, přičemž nevzal v úvahu současnou situaci. V napadeném rozhodnutí tak zcela chybí úvaha žalovaného, na základě které dospěl k výše uvedenému závěru. V souvislosti s povinností žalovaného zjistit aktuální skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobce poukázal na pandemii viru COVID – 19, jenž by měl žalovaný při svém rozhodování reflektovat. Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl s ohledem na vyhlášený nouzový stav zjistit, a to i navzdory informaci ze dne 28.2.2020 o uznání příslušnosti Rumunska k posouzení žádosti, zda je přes přísné podmínky pro vstup do Rumunska předání realizovatelné. To, jak tvrdí žalobce, bude za dané situace vyloučeno. Žalobce taktéž poukázal na fungování předávání cizinců v rámci Dublinkého nařízení v jiných státech (např. Německo, které v rámci Dublinkého nařízení nepředává cizince do Itálie) a především poukázal na „všeobecně“ přijímanou praxi pozastavení předávání dle Dublinkého nařízení. V souvislosti se současnou situací a vyhlášeným nouzovým stavem dovodil žalobce, že předání dle Dublinkého nařízení z ČR jsou rovněž pozastaveny a není jasné, kdy budou opět obnoveny a realizovány. Z téhož důvodu nemůže žalovaný pouze odhadnout dobu

prodloužení zajištění. Oznámení ministerstva vnitra ze dne 26.3.2020, o které se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí opíral, bylo neaktuální. Žalovaný si měl s ohledem na rychle se vyvíjející situaci zajistit pro vydání rozhodnutí informace nejaktuálnější, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že nouzový stav bude prodloužen, avšak uvedené skutečnosti v rozhodnutí vůbec nereflektoval. Žalobce rovněž namítal absenci vypořádání se se způsobem realizace předání, neboť běžný způsob za pomoci letecké dopravy rovněž za dané situace nepřipadá v úvahu.

Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6.4.2016 č.j. 3 Azs 282/2015–61, žalobce dovodil povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být jasně a nezpochybnitelně odůvodněny a doloženy ve spisovém materiálu. V souvislosti s tím žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal s vyloučením aplikace zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, ačkoliv je tak povinen činit v průběhu celého řízení, tj. i v řízení o prodloužení zajištění. V neposlední řadě žalobce namítal a zdůraznil vhodnost aplikace zvláštních opatření ve vztahu k jeho osobě i nastalé situaci. Navíc, jak podotkl žalobce, v ČR i v Rumunsku je za současné situace předání dle Dublinského nařízení neproveditelné, tudíž odpadl důvod jeho zajištění. K tomu žalobce poukázal na zásadu přiměřenosti, z níž dovodil přednost aplikace zvláštních opatření před významným zásahem v podobě prodloužení zajištění a tím omezení svobody. Prodloužení zajištění je mimořádným institutem, mělo by být proto aplikováno jen za podmínek stanovených zákonem a současně by mělo být řádně a individualizovaně odůvodněno nevyužití zvláštních opatření. Nad rámec žalobce upozornil na skutečnost týkající se eventuality přemístění do příjímacího střediska, kde by vyčkal do konce řízení o předání dle Dublinského nařízení.

V samém závěru žalobce namítl nerespektování jeho základního lidského práva na svobodu dle čl. 8 a 4 Listiny ze strany žalovaného, které může být omezeno pouze na základě zákona a v jeho mezích. Z uvedeného žalobce dovodil povinnost žalovaného posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí, neboť se jedná o velmi závažný zásah do jeho lidských práv. K tomu žalobce dále dodal, že se nachází v zařízení, které nesmí volně opustit, nehovoří jazykem personálu, stejně tak jako jazykem dalších, zde umístěných cizinců. Omezení svobody musí být výjimečným opatřením, musí trvat po nezbytně nutnou dobu a za předpokladu, že nelze uplatnit mírnější opatření. Žalobce nesdílel názor žalovaného, že v jeho případě bylo prodloužení zajištění jedinou možnou variantou řešení, proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl soudu, aby jej zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.4.2020 č.j. KRPK-14493-46/ČJ-2020-190022** bylo rozhodnuto tak, že žalobci dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla prodloužena původní doba trvání zajištění za účelem jeho předání do Rumunska dle Dublinského nařízení o dalších 30 dnů na celkových 88 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 13. 2. 2020, 23:45 hodin, když původní doba trvání zajištění byla stanovená rozhodnutím o zajištění č.j. KRPK-14493-20/ČJ-2020-190022 ze dne 14.2.2020 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění č.j. KRPK-14493-41/ČJ-2020-190022 ze dne 5.3.2020. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že byl žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 14.2.2020 zajištěn za účelem předání podle

Dublinkého nařízení dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dne 28.2.2020 bylo žalovanému doručeno sdělení Ministerstva vnitra České republiky (dále jen MV), že Rumunsko souhlasí s přijetím žalobce zpět.

Poté žalovaný obdržel dne 2.4.2020 sdělení MV o průběhu řízení o předání podle Dublinkého nařízení a byl informován o podání žaloby (19.3.2020) proti rozhodnutí MV o předání žalobce do Rumunska a o současně podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. V důsledku podané žaloby byla prodloužena lhůta pro realizaci předání dle čl. 29 odst. 1 Dublinkého nařízení na 6 měsíců. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 14.2.2020, která byla prodloužena rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 5.3.2020, se nepodařilo předání do Rumunska realizovat. Proto bylo napadeným rozhodnutím v souladu s ustanovením § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 30 dnů na celkových 88 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění vycházel žalovaný v první řadě z limitů, které musí být uplatněny v dané fázi procesu předání. O prodloužení doby trvání zajištění bylo rozhodováno v době, kdy již bylo vyhověno žádosti o převzetí žalobce zpět do Rumunska. V takovém případě bylo možné prodloužit dobu trvání zajištění dle čl. 28 Dublinkého nařízení nejvýše o šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 Dublinkého nařízení. Nyní stanovená doba trvání zajištění tak nepřekročila limity stanovené čl. 28 Dublinkého nařízení, odpovídá okolnostem daného případu a byla stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je obvykle potřebný k zabezpečení předání cizince ve skutkově shodných nebo podobných případech.

Vzhledem k probíhající celosvětové pandemii COVID-19, na základě svých zkušeností a na základě oznámení MV o průběhu řízení podle Dublinkého nařízení ze dne 26.3.2020, č.j. OAM-162/DS-PR-2020, žalovaný odhadl, že dobu potřebnou k úspěšnému předání do Rumunska je třeba prodloužit nejméně o dalších 30 dnů. Doba trvání zajištění tedy byla prodloužena tak, aby předání žalobce bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Důvodem, který žalovaného přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění, bylo zjištění, že žalobce opakovaně porušil povinnost zůstat na území jiného členského státu, tj. na území Rumunska, opustil zařízení pro cizince a nevyčkal rozhodnutí o azylu. Dne 12.2.2020 se žalobce ukryl v nákladovém prostoru nákladního automobilu a takto ukrytý vstoupil na území ČR. Žalobce nemá stále bydliště na území ČR, pobývá na území ČR neoprávněně a opakovaně porušil jeho právní předpisy. Není oprávněn vstoupit ani na území žádného z členských států, neboť nemá platný cestovní doklad, platné vízum ani jiné platné povolení opravňující k vstupu na území těchto států.

Napadené rozhodnutí je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, s jehož obsahem i s obsahem spisového materiálu byl žalobce detailně seznámen. V průběhu zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Také bylo uvedeno, že předání do Rumunska je i nadále reálně možné a může být uskutečněno tak, jak ukládá zákon. Rovněž nebylo žalovanému známo, že by vznikly závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

unie. Skutkové okolnosti případu zůstaly neměnné. Důvody pro trvání zajištění byly shodné, jako důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaný na něj v plném rozsahu odkázal. Závěrem žalovaný konstatoval, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění bylo nezbytné k pokračování přípravy předání a je zcela přiměřené důvodům zajištění. Proto bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunska dle Dublinského nařízení.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.4.2020** mimo jiné uvedl, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění žalobce vycházel zejména z informací a podkladů, které měl k dispozici v době vydání napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný ve stručnosti shrnul dosavadní skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce. Zejména uvedl skutečnosti, které jej vedly k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání dle Dublinského nařízení. Následně se žalovaný vyjádřil k panující situaci ohledně pandemie COVID – 19 ve světě, která dle tvrzení žalovaného nevyklučuje předání žalobce ve lhůtě stanovené napadeným rozhodnutím do příslušného členského státu, tudíž i zajištění žalobce nadále plní svůj účel, neboť jeho předání je reálně možné a proveditelné, jak ukládá zákon. Dále žalovaný konstatoval, že uplatnil svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a stejně tak i v jejím rozsahu. Taktéž šetřil práva i oprávněné zájmy žalobce, když přistupoval k zásahu do nich jen v souladu se zákonem a v nezbytném rozsahu. Rovněž byly jeho úkony v souladu s § 2 správního řádu, neboť zjistil stav v souladu s § 3 téhož zákona. Napadené rozhodnutí tak žalovaný považoval za přiměřené s ohledem na jeho důvody, přičemž z uvedeného, informací opatřených v průběhu řízení o zajištění a řízení o předání dle Dublinského nařízení žalovaný dovodil, že mírnější donucovací opatření než je zajištění žalobce, by nebyla účinná. Na tomto závěru žalovaný setrval i po pečlivém zvážení všech podmínek, za kterých lze žalobce zajistit, i zda byla splněna podmínka vážného nebezpečí útěku dle čl. 28 Dublinského nařízení. Žalovaný v závěru svého vyjádření shrnul, že nesouhlasí s uplatněnými žalobními námitkami, neboť považuje napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za důvodné a přiměřené vzhledem k účelu předání žalobce zpět do Rumunska, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.4.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.4.2020 odpovídají obsahu spisu a písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí ze dne 7.4.2020 bylo žalobci předáno téhož dne, jak je patrné z písemného záznamu.
6. **V replice žalobce ze dne 11.5.2020** odkázal na celou řadu doporučení světových organizací (např. OSN, Evropské Komise, WHO a dalších) zabývajících se situací okolo pandemie COVIDU – 19 a cizinců či jiných osob držených v zařízeních bez možnosti volného opuštění těchto zařízení (v daném případě zejména stran předání dle Dublinského nařízení), neboť z napadeného rozhodnutí není patrné, jak mohl žalovaný dospět k závěru, že předání bude i v této době realizovatelné. Poté opět namítl, že v případě, kdy jsou předání dle Dublinského nařízení pozastaveny a není tak možné naplnit účel zajištění, musí být cizinec propuštěn. V opačném případě se jedná o svévolné zadržování, které za

dané situace ohrožuje právo na zdraví a život žalobce. Žalobce rovněž vyjádřil, že v jeho případě již neexistuje důvod pro prodloužení zajištění, neboť jak vyplývá z odkazovaných doporučení světových organizací, správní orgány by měly přistupovat k zavedení nevazebních alternativ k zajištění cizinců. V případě žalobce, jak sám uvedl, se nabízí možnost umístění do pobytového střediska, kde by setrval do skončení řízení o předání dle Dublinského nařízení. Následně opět zdůraznil povinnost správních orgánů přezkoumávat právní základ zbavení osobní svobody, zejména by měly posuzovat přiměřenost a důvodnost takového počínání. Rovněž poukázal na reakce vybraných států na výše uvedená doporučení mezinárodních organizací a opětovně namítl opomenutí povinnosti správních orgánů zkoumat, zda neexistují překážky bránící realizaci předání, a tím zamezení účelu zajištění, neboť žalovaný pouze shrnul v jediném odstavci situaci panující kolem COVID -19 ve světě s tím, že ta nebrání realizaci předání ve lhůtě stanovené aktuálně žalobou napadeným rozhodnutím. K tomu ještě uvedl, že žalovanému muselo být v době rozhodnutí (7.4.2020) známo, že nouzový stav bude prodloužen, a to minimálně ve lhůtě několika týdnů s tím, že vzhledem k zavřeným hranicím nebude možné uskutečnit předání do Rumunska (kde je rovněž vyhlášen nouzový stav a uzavřené hranice). Žalovaný uvedené skutečnosti v rozhodnutí vůbec nereflektoval a bez dostatečného odůvodnění potenciality přemístění do Rumunska pouze dodal, že „*odhaduje*“ dobu potřebnou k jeho realizaci. V případě žalobce tak absentoval reálný předpoklad uskutečnění transferu do Rumunska. Spolu s tím žalovaný neuvedl, jaké kroky podnikne za naplněním účelu zajištění, tj. předání žalobce. Žalovaný taktéž neuvedl, na základě čeho dospěl k závěru, že realizace předání bude za současné situace vůbec možná, ačkoliv je povinen tak uvést. Žalovaný tak nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, když nezjistil skutečný stav věci tak, aby nevznikaly důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Současně žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť v odůvodnění absentují důkazy, z nichž žalovaný při rozhodování vycházel. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodl tak, jak je navrženo v petitu žaloby.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

9. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie“.
10. Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.
11. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
12. Podle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení „Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“
13. První vznesená námitka žalobce spočívala v namítaném nedodržení povinnosti žalovaného přezkoumat, zda neexistují překážky bránící realizaci předání.
14. K tomu soud uvádí následující. Žalovaný zjišťoval, zda neexistují překážky bránící realizaci předání v průběhu celého řízení, tj. od vydání původního rozhodnutí o zajištění ze dne 14.2.2020 č.j. KRPK-14493-20/ČJ-2020-190022 do vydání napadeného rozhodnutí. Zejména zjišťoval, zda důvody pro něž je žalobce zajištěn, nadále přetrvávají a současně s tím, zda se nevyskytly skutečnosti nové či v době rozhodnutí o zajištění žalovanému neznámé, které by odůvodňovaly zvolení mírnější alternativy v podobě zvláštních opatření nebo upuštění od zajištění žalobce z důvodu nerealizovatelnosti předání, avšak žádné takové nezjistil. Důkazem této činnosti jsou jednak Úřední záznamy o provedení zkoumání trvání důvodů zajištění ze dne 27.2. a 5.3.2020, žádosti MV o prodloužení doby zajištění z důvodu stále probíhajícího a realizovatelného řízení o předání žalobce do Rumunska, poslední ze dne 2.4.2020 (v žalobě i napadeném rozhodnutí je tato písemnost místy nesprávně identifikovaná jako písemnost ze dne 26.3.2020 č.j. OAM-162/DS-PR-2020, ačkoliv je zřejmé, že se jedná o výše uvedenou písemnost ze dne 2.4.2020; jedná se o zřejmou administrativní chybu, která však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí) a samotná rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 14.2.2020 a prodloužení zajištění ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

5.3.2020. Žalovaný tak dostal své povinnosti zkoumat existenci překážek bránících realizaci předání žalobce do Rumunska i zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Informace, kterými žalovaný disponoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí (7.4.2020), byly rovněž dostatečně aktuální a jejich vypovídající hodnota zcela postačovala pro utvoření si objektivního názoru na celkovou situaci. Žalovaný tedy zjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu a učiněné závěry odpovídají okolnostem případu dle § 2 odst. 4 téhož zákona.

15. Za hlavní překážku bránící předání žalobce do Rumunska označil žalobce současnou situaci stran COVIDU-19, k čemuž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil stručně na straně 4 a to především odkazem na oznámení MV ze dne 2.4.2020. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 30.3.2017 č.j. 4 Azs 31/2017–54, z něhož vyplývá v nižší míře kladená povinnost na žalovaného zjišťovat překážky realizace předání, než je tomu v navazujícím řízení o samotném předání žalobce. V daném případě dle názoru soudu není žádoucí, aby žalovaný zcela nahrazoval činnost správního orgánu v řízení o předání žalobce tím, že bude mapovat zevrubně celou situaci okolo COVIDU-19 a s tím související realizovatelnost předání, když pro účely prodloužení zajištění postačuje samotné stanovisko (oznámení) správního orgánu, že v řízení o předání je stále pokračováno a předání je stále realizovatelné. Proto soud shledává dostatečným odkaz žalovaného na oznámení MV ze dne 2.4.2020, které je jasnou známkou toho, že probíhající řízení o předání žalobce směřuje k svému cíli, a to i přes skutečnosti stran COVIDU-19, které nebyly do této doby vyhodnoceny jako překážky realizace předání. V důsledku toho tedy stále přetrvává i důvod žalobcovy zajištění. Soud také připomíná, že napadené rozhodnutí přímo vychází z původního rozhodnutí o zajištění a pouze tak deklaruje stále přetrvávající důvody zajištění žalobce, stejně tak jako výsledky výskytu eventuálních změn. Je tedy nutné vzít na zřetel i toto původní rozhodnutí o zajištění jako součást odůvodnění napadeného rozhodnutí (pro srovnání rozsudek NSS ze dne 21.3.2018 č.j. 2 Azs 33/2018–20). Rovněž soud podotýká, že ačkoliv to byl správní orgán, na kom převážně spočívalo břemeno důkazní, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce svá tvrzení rovněž nijak konkrétně nepodložil v tom rozsahu, aby prokázal jejich pravdivost. Nelze tudíž napadat rozhodnutí žalovaného čistě na základě tvrzení, která nemají žádný podklad mimo žalobcových spekulací a domněnek, proto shledal soud tuto námitku nedůvodnou.
16. Žalobce dále poukázal na celou řadu doporučení mezinárodních organizací ohledně zajištění v době pandemie COVID - 19, z nichž dovodil povinnost žalovaného k nim přihlédnout a postupovat v jejich intencích. K tomu soud uvádí, že veškerá žalobcem uvedená doporučení jsou již ze své podstaty pouze doporučeními nezávazné povahy, tj. pouze radí členským státům Evropské unie, jak by dle jejich názoru bylo vhodné postupovat, avšak nezavazují je k jejich dodržení a nejsou ani jinak vymahatelné. Je tedy zcela v rámci členského státu, jak tato doporučení přijme a jaké zaujme stanovisko. ČR v tuto chvíli nevydala žádné závazné stanovisko či jiný závazný právní předpis, který by zamezoval zajistit cizince za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie; stejně tak jako není známa skutečnost, že by Rumunsko tuto svou povinnost přijmout cizince zpět dle Dublinského nařízení v současné době nevykonávalo. Žalobcem uváděná doporučení tak mohou působit toliko inspirativně, nikoliv závazně a již vůbec jako

překážka realizace jeho předání. Z výše uvedených důvodů shledal soud veškeré žalobcem uplatněné argumenty v bodech [13] až [16] nedůvodnými.

17. Dále žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil potřebu prodloužit dobu jeho zajištění o dalších 30 dní.
18. Za rozhodující důvod k prodloužení považuje soud, stejně jako žalovaný, zejména samotný účel zajištění. Ten je v daném případě dán souběžným řízením o předání žalobce dle Dublinského nařízení. Délka zajištění se tak přímo odvíjí od průběhu řízení o předání žalobce. Jelikož došlo v řízení o předání žalobce dne 19.3.2020 k podání žaloby proti rozhodnutí v této věci vydanému, požádal vyřizující správní orgán dne 2.4.2020 č.j. OAM-163/DS-PR-2020 žalovaného o opakované prodloužení lhůty tak, aby mohlo být v předání žalobce pokračováno po rozhodnutí soudu o žalobě. Žalovaný proto přistoupil, jak uvedl již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, k úvaze o nutné délce doby prodloužení zajištění žalobce. Jelikož neexistují žádné přesné výpočetní způsoby, jak dojít k přesnému určení doby, po kterou je žalobcovo zajištění nutné prodloužit, vycházel žalovaný z vlastních zkušeností a stanovil dobu zajištění 30 dnů tak, jak tomu činil i v jiných obdobných případech. Není proto pochybením, pokud žalovaný dobu, dle slov žalobce, pouze „odhadl“, neboť tento svůj odhad dostatečně zdůvodnil. Současně vzal do úvahy žalovaný i okolnosti jakými jsou panující situace okolo pandemie COVID-19 a oznámení MV o průběhu řízení podle Dublinského nařízení ze dne 2.4.2020, č.j. OAM-163/DS-PR-2020. Rovněž při stanovení lhůty žalovaný respektoval maximálně přípustnou délku zajištění žalobce dle čl. 28 Dublinského nařízení, která tak zůstala neporušena. Soud proto konstatuje, že žalovaný dostatečně zdůvodnil své závěry a podložil je materiály, z nichž vycházel, čímž dostal nárokům kladeným na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.
19. Ohledně námitky žalobce stran realizace předání leteckou dopravou soud konstatuje, že ta není jediným výlučným prostředkem pro jeho realizaci. Ačkoliv je letecká přeprava zcela jistě nejefektivnější, nebrání nic tomu, aby v době, kdy by se k ní nemohlo přistoupit, využil správní orgán jiný způsob přepravy. Tato námitka je však pouze hypotetická, neboť nikde není uvedeno, že v době, kdy bude žalobce předáván, nebude možné této službě využít. Žalobce rovněž neprokázal, z jakých údajů pochází jeho domněnka týkající se nemožnosti využít letecké přepravy za účelem předání. Soud neshledal chybným postup žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí tímto nezabýval a věnoval se pouze tomu, zda bude předání možné realizovat v rámci právních předpisů, za panujících okolností a podmínek azylového systému v Rumunsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V případě, kdyby se žalovaný musel věnovat každému způsobu realizace předání ve vztahu k dopravnímu prostředku, mohlo by takové jednání vést až absurdním situacím, které nejsou chtěným jevem a postrádají smysluplnost. Z těchto důvodů považuje soud i tuto námitku za lichou.
20. K námitce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence vysvětlení důvodů pro nepřistoupení k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje následující. Na zvláštní opatření je nutné nahlížet spíše jako na opatření mimořádná, neboť jejich aplikace je mírnějším opatřením než samotné zajištění a na jejich aplikaci nevzniká žalobci nárok, nýbrž je nutné splňovat určité podmínky vyplývající přímo ze souvisejících ustanovení zákona o zajištění. V daném

případě, sleduje zmíněná podmínka naplnění účelu zajištění, tj. v daném případě předání žalobce do Rumunska. Při posuzování, zda bylo na místě ve vztahu k žalobci aplikovat zvláštní opatření, zohlednil žalovaný jemu veškeré známé informace o osobě žalobce a jeho úmyslech i okolnosti předcházející jeho zajištění. Především žalovaný neshledal pro aplikaci zvláštních opatření důvody, neboť žalobce opakovaně porušil povinnost zůstat na území jiného členského státu, tj. na území Rumunska, opustil zařízení pro cizince a nevyčkal rozhodnutí o azylu. Dne 12.2.2020 byl žalobce ukryt v nákladovém prostoru nákladního automobilu a takto ukrytý vstoupil na území ČR. Nemá stálé bydliště na území ČR, pobývá na území ČR neoprávněně a opakovaně porušil právní předpisy. Není oprávněn vstoupit na území žádného z členských států, neboť nemá platný cestovní doklad, platné vízum ani jiné platné povolení opravňující k vstupu na území těchto států. Ostatně v napadeném rozhodnutí byly tyto závěry pouze zopakovány, neboť žalovaný odkázal na původní rozhodnutí o zajištění ze dne 2.4.2020 č.j. OAM-163/DS-PR-2020 (viz str. 5), kde se s důvody vyloučení aplikace zvláštních opatření vypořádal v plném rozsahu. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný již pouze konstatoval, vyjma výše uvedeného, že za celou dobu nedošlo k žádné změně nebo k zjištění jiných skutečností, které by odůvodňovaly jejich aplikaci. Za tímto účelem lze přihlédnout i k opakovaně pořizovaným Úředním záznamům o provedení zkoumání trvání důvodů zajištění ze dne 27.2. a 5.3.2020. Soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, který na základě zjištěných informací nepřistoupil ve vztahu k žalobci k aplikaci zvláštních opatření, neboť dle jeho dosavadního chování se nelze domnívat, že v případě žalobce neexistují vážné obavy stran jeho útěku, jak tomu uvádí § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož by bylo zmařeno řízení o předání do Rumunska. Obdobně se staví soud i k žalobci navrhované alternativě prozatímního přemístění do pobytového střediska, neboť žalobce již nejednou prokázal svou vůli nerespektovat právní předpisy státu, na jehož území se nachází. Tím je zejména myšleno žalobcovo svévolné opuštění Rumunska bez příslušných dokladů pro pohyb a pobyt v rámci států Evropské unie. Soud tak z výše uvedených důvodů, stejně jako žalovaný, neshledal důvody pro aplikaci zvláštních opatření ve vztahu k žalobci a současně shledal rozhodnutí žalovaného v této části přezkoumatelným, neboť žalovaný, i prostřednictvím odkazu na původní rozhodnutí, důvody pro něž neaplikoval zvláštní opatření ve vztahu k žalobci řádně a individualizovaně zdůvodnil, včetně uvedení skutečností, z nichž při rozhodnutí o neaplikaci vycházel. Ve vztahu k žalobcem uváděným doporučení mezinárodních organizací, odkazuje soud na svou argumentaci uvedenou v bodě [16] tohoto rozsudku.

21. Žalobce v samém závěru namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k čl. 4 a 8 Listiny. Tuto námitku považuje soud za z větší části vypořádanou v rámci výše vypořádaných žalobních námitek a dále konstatuje, že v případě žalobce došlo k jeho zajištění na základě § 129 zákona o zajištění cizinců na dobu nezbytně nutnou k realizaci jeho předání do Rumunska dle Dublinského nařízení. Žalovaný tudíž nejednal v rozporu s čl. 8 Listiny, když žalobce omezil na osobní svobodě, ani s čl. 4 Listiny, když neshledal důvody pro mírnější opatření než je zajištění na nezbytně nutnou dobu. Čl. 8 odst. 2 Listiny pamatuje na možnost omezení osobní svobody z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Je tedy již na první pohled patrné, že žalovaný postupoval v souladu s uvedeným článkem, když zajistil žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců, tj. dle zákonem uložené pravomoci žalovanému činit tak v takto zákonem vymezených

případech. Současně soud neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřené z žalobcem tvrzených důvodů spočívajících v zamezení volně opouštět zařízení, v němž je po dobu zajištění držen a jazykové bariéry. Tu část námítky týkající se omezení osobní svobody považuje soud za vypořádanou v již výše uvedených bodech. Ohledně jazykové bariéry soud uvádí, že s přihlédnutím k faktu, že v ZZC se nachází cizinci z různých států a různých národností, je logické, že komunikace mezi jednotlivými cizinci může být ovlivněna jazykovou bariérou. Nicméně, nelze na tento fakt nahlížet jako na faktor způsobující nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, obdobné situaci by byl žalobce vystaven i v cílové destinaci Německo či pobytovém středisku. K jazykové bariéře mezi žalobcem a personálem zařízení soud uvádí, že tuto jazykovou bariéru je žalobce nucen strpět, neboť institut zajištění žalobce je negativním důsledkem nerespektování právního řádu ČR. Navíc žalobci se v rámci zajištění dostává všech základních potřeb; při uplatňování svých práv je žalobce oprávněn vyžadovat služeb tlumočníka, což opakovaně využil, jak je zřejmé z obsahu správního spisu, tudíž nedojde v rámci zajištění k újmě na jeho právech. Soud v důsledku uvedené argumentace neshledal ani tuto námitku důvodnou.

22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně